Prima instanţă: Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani (Judecător Nicula Rodica)
Dosarul nr. 3a-1980/25
2-25005542-02-3a-12062025

D E C I Z I E

01 octombrie 2025 municipiul Chişinău

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru

În componenţa:
Preşedintelui completului, judecătorul Sîrbu Victoria
Judecătorilor Cașcaval Andrei și Bagrin Lucia
Grefier Jumiga Tamara

examinând în ședință închisă, cererea de apel depusă de către avocatul Lilia Trohin acționînd în interesele ***** împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani din 13 mai 2025, în cauza de contencios administrativ intentată de ***** împotriva Inspectoratului General pentru Migrație cu privire la obligarea emiterii actului administrativ individual.,

A C O N S T A T A T:

Obiectul și temeiurile acțiunii deduse judecății:

La 17 ianuarie 2025, *****, prin intermediul avocatului Lilia Trohin a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General pentru Migrație cu privire la contestarea actului administrativ individual defavorabil.

În motivarea acțiunii, reprezentantul reclamantei a comunicat că ***** s-a născut la *****, în *****.

La 2 iulie 2024, reclamanta *****, s-a adresat la Direcția azil și apatridie cu cerere pentru acordarea unei forme de protecție în Republica Moldova, dat fiind faptul că între Rusia și Ucraina se afla un conflict de război. Astfel, aceasta a solicitat acordarea azilului în Republica Moldova, iar prin decizia Biroului de Migrație și Azil nr. 7892/24/DAA din 19 decembrie 2024, a fost respinsă cererea de azil înaintată de reclamantă.

Reclamanta consideră că actul administrativ enunțat este vădit ilegal, bazat pe o analiză superficială a stării de fapt și pe necoroborare efectivă a circumstanțelor de fapt și de drept aferente cauzei.

Referitor la motivul plecării din țara sa de origine, reclamanta a invocat că a plecat din *****în anul 2006, împreună cu bunica, la vârsta de 2 ani. Părinții au dat-o în grija bunicii, deoarece nu se descurcau în creșterea și educarea ei. La 16 iunie 2006, mama

***** a întocmit un acord autentificat notarial, pe numele bunicii *****, ca fiica ei să poată părăsi *****. Reclamanta a menționat că informații despre părinții săi nu deține.

Reclamanta a indicat că, conform art. 11 alin. (1)-(2) al Legii nr. 270 din 18 decembrie 2008, niciun solicitant de azil nu va fi expulzat sau returnat de la frontieră ori de pe teritoriul Republicii Moldova. Niciun beneficiar al unei forme de protecție nu poate fi returnat sau expulzat într-o țară ori în teritoriu unde ar putea exista o amenințare a vieții sau libertății lui sau în care ar putea fi supus torturii, tratamentelor inumane sau degradante.

Reclamanta a comunicat că partea pârâtă, la adoptarea deciziei nominalizate s-a limitat doar la niște argumente pur declarative, evitând să dea o apreciere obiectivă a situației de fapt ce ar îndreptăți acordarea părții reclamante a statutului de refugiat.

Consideră că în privința reclamantei este aplicabilă una din formele de protecție, la caz, fiind aplicabil și „beneficiul dubiului„ conform art. 44 al Legii nr. 270 din 18 decembrie 2008, unde persoanele în cauză de cele mai multe ori nu au posibilitatea de a proba anumite circumstanțe, din considerentul că la părăsirea țării de origine, acestea, nu dispun de suficient timp și garanții că nu vor fi supuse persecuțiilor de către agenții de persecuție enumerate la art. 47 al Legii nr. 270, sau în situația actuală, țara de origine a reclamantei nu întrunește condițiile agentului de protecție în sensul art. 47^{1}al legii enunțate mai sus.

Reieșind din argumentele expuse mai sus, legislația în vigoare a Republicii Moldova, normele internaționale aplicabile și rapoartele diferitelor organe internaționale, reclamanta a notat că se încadrează și întrunește toate condițiile în sensul acordării unei forme de protecție, conform art. 16-17 ale Legii nr. 270, atât prin prisma elementului subiectiv cât și prin prisma elementului obiectiv a situației de fapt și de drept, și consideră că urmează să i se acorde una din formele de protecție prevăzute de legislație, deoarece integritatea vieții și sănătății acesteia este supusă unui risc real, între Rusia și Ucraina se petrec acțiuni de război, fapt ce duce la o temere și un risc serios de amenințări grave la adresa vieții sau integrității corporale, urmare a violenței generalizate în situații de conflict armat între Rusia și Ucraina.

Potrivit art. 20 alin. (1) lit. d) al Legii nr. 270, motivele de excludere la acordarea protecției umanitare: un străin este exclus de la acordarea protecției umanitare dacă există motive întemeiate să se creadă că - prezintă un pericol pentru ordinea publică sau pentru securitatea Republicii Moldova.

În acest sens, reclamanta a făcut referire la decizia de inadmisibilitate a sesizării nr. 3g/2019 din 14 ianuarie 2019 a Curții Constituționale a RM, prin care a oferit o explicație detaliată a termenilor aplicabili în contextul normei enunțate mai sus, reieșind atât din prevederile legislației naționale, cât și a normelor de drept internaționale.

Astfel, reclamanta a menționat că, prin personalitatea sa, nu se încadrează în condițiile prevăzute de normele legislației în vigoare și a normelor internaționale ca persoană ce ar prezenta pericol pentru securitatea Republicii Moldova, în același timp, aceasta nefiind condamnată pentru vreo infracțiune gravă, deosebit de gravă sau excepțional de gravă, nu prezintă pericol pentru ordinea publică.

În viziunea părții reclamante, chiar dacă, prin decizia nr. 7892/24/DAA din 19 decembrie 2024, autoritatea publică a făcut o analiză superficială a actelor de persecuție, prin prisma normelor legislației în vigoare, a omis însă să țină cont de faptul, că reclamantei ***** urmează să i se acorde una din formele de protecție prevăzute de legislație, deoarece integritatea vieții și sănătății acesteia este supusă unui risc real. Între Rusia și Ucraina se petrec acțiuni de război, fapt ce duce la o temere și un risc serios de amenințări grave la adresa vieții sau integrității corporale, urmare a violenței generalizate în situații de conflict armat între Rusia și Ucraina.

Potrivit jurisprudenței CEDO, este legitim ca orice hotărâre judecătorească sau quasi-judecătorească să fie motivate. Motivarea hotărârii judecătorești este direct legată de dreptul la un proces echitabil, chiar dacă art. 6 din Convenție nu o prevede în mod expres: această obligație permite, de fapt, garantarea dreptului la apărare și aprecierea gradului de proporționalitate impus drepturilor reclamantului și imperativelor de ordine publică.

În această privință, a notat că, motivarea actului administrativ individual presupune obligația de a face cunoscute elementele de fapt și de drept, care permit înțelegerea și aprecierea legalității sale, iar această exigență trebuie realizată într-un mod suficient de detaliat, prin indicarea în actul administrative a motivelor pentru care pârâtul a ajuns la concluzia refuzului acordării azilului pentru *****, atât timp, cât argumentele aduse în motivarea acestei soluții, raportate la normele de drept obligau entitatea responsabilă să admită cererea reclamantei. Sau, în lipsa motivării explicite a deciziei, posibilitatea contestării acesteia în instanțele judecătorești devine iluzorie, în condițiile în care nu se poate specula asupra motivelor care au determinat autoritatea publică să ia această decizie. În concluzie, motivarea actului administrativ reprezintă o condiție fundamentală de legalitate a acestuia.

În virtutea normelor enunțate, instanța urmează să ateste că autoritatea publică pârâtă nu și-a motivat decizia, limitându-se doar la expunerea unor alegații și a normei de drept, fără o expunere detaliată cu privire la motivele de refuz. Urmare a celor expuse, instanța de judecată urmează să concluzioneze în privința nerespectării principiului statuat la art. 31 Cod administrativ, conform căruia actele administrativ individuale și operațiunile administrative scrise trebuie să fie suficient motivate.

În această ordine de idei, a invocat reclamanta că instanța de judecată urmează să constate că argumentele părții pârâte expuse în actul contestat, nu sunt de natură să confirme legalitatea acestuia, iar reclamanta a adus suficiente probe care coroborate între ele întrunesc condiția legală pentru obținerea statutului de refugiat, motiv care constituie temei legal pentru anularea actului administrativ contestat, cu obligarea de a adopta o decizie cu privire la acordarea protecției internaționale.

În decizia privind acordarea protecției provizorie solicitantului, instanța trebuie să ia în considerare toți factorii relevanți și interesele. Măsuri de protecție provizorie pot fi acordate, în special, în cazul în care executarea actului administrativ este susceptibilă de a provoca daune severe, care ar putea fi remediate cu dificultate și dacă există un caz *prima facie* împotriva valabilității actului.

Măsurile de protecție provizorie dispuse de către instanța competentă pot lua forma de suspendare a executării actului administrativ, în întregime sau parțial, prin care se dispune în totalitate sau parțial restabilirea situației care a existat la momentul adoptării actului administrativ sau la orice modificare ulterioară, și de impunere asupra administrației a oricărei obligații corespunzătoare, în conformitate cu competențele Curții.

Măsurile de protecție provizorie se acordă pentru perioada stabile de instanță. Ele pot fi supuse anumitor condiții și pot fi revizuite. Măsurile de protecție provizorie nu pot aduce în niciun fel atingere deciziei care urmează să fie luată de instanța sesizată cu privire la contestarea actului administrativ.

Prin urmare, reclamanta a solicitat anularea deciziei nr.7892/24/DAA din 19 decembrie 2024 cu privire la respingerea cererii de azil lui ***** ca fiind ilegală și neîntemeiată și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil.

Soluția instanței de fond:

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani din 13 mai 2025, acțiunea de contencios administrativ depusă de *****, reprezentată de avocatul Lilia Trohin, împotriva Inspectoratului General pentru Migrație cu privire la anularea deciziei nr. 7892/24/DAA din 19 decembrie 2024 și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil, s-a respins ca fiind neîntemeiată.

Calea de atac exercitată:

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, la 21 mai 2025, prin intermediul poștei electronice, avocatul Lilia Trohin acționînd în interesele ***** a declarat apel, solicitând casarea integrală a hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani din 13 mai 2025, cu emiterea unei noi decizii privind admiterea integrală a acțiunii depusă de ***** (f. d. 63-65).

La 1 iulie 2025, avocatul Lilia Trohin acționînd în interesele *****, a prezentat instanței de apel motivarea apelului (f. d. 90-99).

În motivarea cererii de apel, partea apelantă a reiterat argumentele invocate în cererea de chemare în judecată.

Suplimentar a indicat că instanţa de fond a interpretat în mod eronat dispoziţiile legale aplicabile şi a apreciat în mod superficial probele administrate în cauză, bazându-se preponderent pe afirmaţii generale ale Inspectoratului General pentru Migraţie, fară a analiza cu rigoare circumstanţele de fapt şi drept.

Astfel, consideră că urmează a fi apreciată critic concluzia instanţei de fond precum că „*s-a constatat incontestabil faptul că reclamanta, în cadrul interviului a făcut declaraţii puţin plauzibile şi insuficiente, care fac, în mod cert, neconvingătoare afirmaţiile pe care le-a făcut*”.

Notează că la emiterea actului judecătoresc, instanţa de fond a examinat superficial cauza civilă şi a ţinut cont doar de argumentele prezentate de către Inspectoratul General pentru Migraţie.

În final, partea apelantă susține că instanţa de fond la emiterea hotărîrii nu a ţinut cont de argumentele părţii reclamante *****, care a invocat situaţia politică din ţară şi cu războiul împotriva Ucrainei, ca motiv principal de temere pentru a nu se întoarce în *****. Totodată, a declarat că doreşte să locuiască în Republica Moldova, fiindcă aici sunt rudele din partea tatălui, iar în ţara de origine nu are pe nimeni şi nu are unde se întoarce.

Poziția intimatului pe marginea apelului:

La 17 septembrie 2025, Inspectoratul General pentru Migrație a depus referința asupra cererii de apel, prin care a solicitat respingerea apelului ca fiind neîntemeiat și menținerea hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani din 13 mai 2025.

Admisibilitatea apelului:

Potrivit fișei de repartizare repetată a dosarului, la 3 septembrie 2025, prin intermediul Programului Integrat de Gestionare a Dosarelor, cauza de contencios administrativ a fost repartizată spre examinare în ordine de apel, în mod automat-aleatoriu judecătorului raportor Bagrin Lucia.

În conformitate cu prevederile art. 236 alin. (1) din Codul administrativ, instanța de apel examinează din oficiu admisibilitatea apelului.

Potrivit art. 232 alin. (1) din Codul administrativ, apelul se depune la instanţa de judecată care a emis hotărârea contestată în termen de 30 de zile de la pronunţarea dispozitivului hotărârii, dacă legea nu stabileşte un termen mai mic. Instanţa de judecată care a emis hotărârea contestată transmite neîntârziat apelul împreună cu dosarul judiciar, după motivarea hotărârii, instanţei de apel.

Din materialele cauzei rezultă că dispozitivul hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, a fost pronunțat la 13 mai 2025, iar cererea de apel a fost depusă la 21 mai 2025, prin intermediul poștei electronice (f. d. 63-65). Astfel, Completul judiciar constată că apelul a fost depus în termenul legal.

Conform art. 232 alin. (2) din Codul administrativ, motivarea apelului se prezintă la instanţa de apel în termen de 30 de zile de la data notificării hotărârii motivate. Dacă se depune împreună cu apelul, motivarea apelului se depune la instanţa de judecată care a emis hotărârea contestată.

În speță, hotărârea motivată a fost notificată părții apelante la 5 iunie 2025, iar motivarea apelului a fost depusă la 1 iulie 2025, adică cu respectarea prevederilor art. 232 alin. (2) din Codul administrativ.

Potrivit art. 233 alin. (2) din Codul administrativ, cererea de apel se semnează de apelant sau de reprezentantul lui legal ori împuternicit.

Completul judiciar a stabilit că cererea de apel și motivarea apelului au fost semnate de către avocatul Trohin Lilia, ce acționează în interesele apelantei *****, în baza mandatului seria/nr. MA 2090093 din 18 mai 2024, anexat la lucrările cauzei (f. d. 6).

În astfel de circumstanțe, în temeiul reglementărilor prevăzute la art. 232-233, 236 și 241 din Codul administrativ, Completul specializat în materie de contencios

administrativ concluzionează despre întrunirea condițiilor de admisibilitate a cererii de apel în cauză, motiv din care se purcede la examinarea apelului în fond.

Argumentele părților în cadrul judecării apelului:

În cadrul ședinței de judecată din instanța de apel, reprezentantul intimatului, Inspectoratul General pentru Migrație, Grossu Iulia, a pledat pentru respingerea cererii de apel și menținerea hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 24 aprilie 2025.

În cadrul ședinței de judecată în instanța de apel, apelanta ***** și reprezentantul acesteia avocatul Trohin Lilia nu s-au prezentat. Totodată, avocatul Trohin Lilia a solicitat examinarea cauzei în lipsa acesteia. Astfel, instanța a dispus examinarea apelului în lipsa apelantei și a reprezentantului acesteia.

Aprecierea instanţei de apel:

Audiind explicațiile reprezentantului intimatului, analizând normele procesuale și starea de fapt constatată în privința cererii de apel, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru conchide că apelul este admisibil pentru examinare, dar neîntemeiat, motiv pentru care se impune respingerea cererii de apel, din următoarele considerente.

***Cu referire la admisibilitatea acțiunii în contenciosul administrativ**:*

Potrivit art. 17 Cod administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Conform art. 20 Cod administrativ, dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acțiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanțele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

Dispoziția art. 39 Cod administrativ prevede că, controlul judecătoresc al activității administrative este garantat și nu poate fi îngrădit. Orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art. 17 sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanței de judecată competente.

Corespunzător art. 189 alin. (1) Cod administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ.

Conform art. 10 alin. (1) Cod administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin naşterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Norma art. 11 alin. (1) lit. a) Cod administrativ stipulează că, actele administrative individuale pot fi acte defavorabile – actele care impun destinatarilor lor obligații, sancțiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat.

Instanța de apel statuează că, actul administrativ individual- decizia Direcției Azil și Apatridie a Inspectoratului General Pentru Migrațiune nr. 7892/24/DAA din 19 decembrie 2024, constituie act defavorabil apelantei, întrucât prin actul respectiv ***** i-a fost refuzată cererea de azil.

Din analiza actului administrativ contestat, reieșind din solicitările înaintate, se atestă că acțiunea dedusă judecății este una în contestare, rezultând din prevederile art. 206 Cod administrativ.

Completul judiciar atestă că ***** este subiect de sesizare a instanței de contencios administrativ, a depus acțiunea în termen, iar acțiunea depusă nu este exceptată de la controlul judiciar, prin urmare, motive de inadmisibilitate a acțiunii în conformitate cu prevederile art. 207 alin. (2) Cod administrativ, la caz nu sunt, din care motive, acțiunea este admisibilă și pe cale de consecință se va purcede la examinarea pe fond a acesteia.

Cu referire la fondul acțiunii:

În conformitate cu art. 240 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ, examinând cererea de apel, instanța de apel adoptă una dintre următoarele decizii: respinge apelul.

Potrivit art. 219 alin. (1) și (3) din Codul administrativ, instanța de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți. Instanța de judecată nu are dreptul să depășească limitele pretențiilor din acțiune, însă, totodată, nu este legată de textul cererilor formulate de participanții la proces.

În acord cu prevederile art. 225 alin. (1) - (2) din Codul administrativ, instanța de judecată nu este competentă să se pronunțe asupra oportunității unui act administrativ. Verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreționar se limitează la faptul dacă autoritatea publică: a) și-a exercitat dreptul discreționar; b) a luat în considerare toate faptele relevante; c) a respectat limitele legale ale dreptului discreționar; d) și-a exercitat dreptul discreționar conform scopului acordat prin lege.

Conform jurisprudenței CtEDO instanța de apel, potrivit regulilor unui proces echitabil pornind de la aprecierea rolului determinant al concluziilor sale, are obligația să examineze efectiv problemele esențiale care îi sunt supuse aprecierii şi să nu se limiteze doar la însuşirea motivelor și concluziilor date de instanţa inferioară (HirroBalani v. Spaniei, nr.18064/91 din 09.12.1994 §27; Georgiadis v. Greciei nr. 21522/93 din 29.05.1997 §43).

Potrivit recomandărilor avizului nr. 11 din 2008 al Consiliului Consultativ al Judecătorilor Europeni (CCJE) în atenţia Comitetului de Miniştri al Consiliului Europei privind calitatea hotărârilor judecătoreşti, o motivaţie şi o analiză clară sunt cerinţele fundamentale ale hotărârilor judecătoreşti şi un aspect important al dreptului la un proces echitabil. Pentru a răspunde cerinţelor procesului echitabil, motivarea ar trebui să evidenţieze, că judecătorul a examinat cu adevărat chestiunile esenţiale ce i-au fost prezentate.

Instanţa de apel menționează că art. 6 din Convenţia Europeană a Drepturilor Omului garantează dreptul justiţiabilului la o hotărâre motivată sub aspectul instituirii

obligaţiei instanţelor de judecată de a-şi argumenta hotărârile adoptate din perspectiva unei analize ample a circumstanţelor cauzei. Îndatorirea de a motiva coerent şi unitar hotărârea sub aspectul tuturor cererilor, fără a exista contradicţii între motivare şi dispozitiv, constituie o garanţie pentru justiţiabili, în faţa eventualului arbitrariu judecătoresc, fiind singurul mijloc prin care se dă posibilitatea de a putea exercita un eficient control judiciar.

În opinia Completului judiciar, prima instanţă a ţinut cont de aceste deziderate şi a adoptat o hotărâre bazată pe materialul probator administrat și legislația în vigoare, asigurându-se că toate aspectele relevante au fost analizate cu rigurozitate.

Pe parcursul judecării cauzei s-a constatat că *****, s-a născut la ***** în or. Moscova, *****. Este de naționalitate rusă și de religie creștină.

În susținerea identității sale, solicitanta de azil a prezentat la Direcția azil și și apatridie (în continuare Direcție) pașaportul național nr. 55 1372755 eliberat la 18 martie 2024 și valabil până la 18 martie 2034.

La 2 iulie 2024 solicitanta ***** s-a adresat cu cerere de azil în Republica Moldova.

Solicitanta de azil a invocat că a plecat din *****în anul 2006, împreună cu bunica, la vârsta de 2 ani. Părinții au dat-o în grija bunicii, deoarece nu se descurcau în creșterea și educarea ei. La 16 iunie 2006, mama ***** a întocmit un acord autentificat notarial, pe numele bunicii *****, ca fiica ei să poată părăsi *****. Reclamanta a menționat că informații despre părinții săi nu deține.

Referitor la motivul solicitării azilului, ***** a menționat că dorește să locuiască pe teritoriul Republicii Moldova și nu ar vrea să revină în *****deoarece, nu mai are pe nimeni acolo.

La 2 iulie 2024, reclamanta *****, s-a adresat la Direcția azil și apatridie cu cerere pentru acordarea unei forme de protecție în Republica Moldova.

Prin decizia nr. 7892/24/DAA din 19 decembrie 2024, Direcția azil și apatridie a Inspectoratului General pentru Migrațiune a respins cererea de azil a *****.

La 17 ianuarie 2025, *****, prin intermediul avocatului Lilia Trohin a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General pentru Migrație cu privire la contestarea actului administrativ individual defavorabil.

Fiind învestită cu judecarea cauzei în fond, prima instanță a concluzionat asupra netemeiniciei acțiunii, dispunând respingerea acesteia.

Verificând legalitatea hotărârii contestate în raport cu prevederile legale aplicabile la caz și criticile aduse în apel, Completul judiciar consideră justă concluzia instanței de fond despre netemeinicia acțiunii reclamantei, soluția fondului având la bază cumulul dovezilor administrate în cadrul dezbaterilor judiciare, cărora le-a fost dată aprecierea juridică cuvenită.

În contextul pretențiilor deduse judecății, Completul judiciar reține că în conformitate cu prevederile art. 17 alin. (1) din Legea privind azilul în Republica Moldova, statutul de refugiat se recunoaște, la solicitare, străinului care, în virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara țării a cărei

cetățenie o deține și care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu dorește să se pună sub protecția acestei țări; sau care, nedeținînd nici o cetățenie și găsindu-se în afara țării în care își avea domiciliul legal și obișnuit, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă.

Conform art. 19 din Legea privind azilul în Republica Moldova, protecţia umanitară se acordă străinului care nu îndeplineşte condiţiile pentru recunoaşterea statutului de refugiat, dar în a cărui privinţă există motive serioase şi întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în ţara sa de origine, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămările grave definite la art. 45 alin. (3) şi nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu doreşte să obţină protecţia respectivei ţări.

Potrivit art. 45 din Legea precitată, (1) Actele considerate ca fiind o persecuție, în sensul art.17, trebuie: a) să fie suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului, în special a drepturilor de la care nu se pot face derogări potrivit art.15 alin. (2) din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, încheiată la Roma la 4 noiembrie 1950, ratificată de Republica Moldova prin hotărîrea Parlamentului nr.1298-XII din 24 iulie 1997; b) să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sînt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura menționată la lit.a). (2) Actele de persecuție care pot fi calificate ca atare potrivit alin.(1) pot să ia forma: a) actelor de violență fizică și psihică, inclusiv a celor de violență sexuală; b) măsurilor legale, administrative, polițienești și/sau judiciare care sânt discriminatorii sau care sînt aplicate într-o manieră discriminatorie; c) acuzării sau pedepsei discriminatorii sau disproporționate; d) imposibilității rejudecării ca urmare a unei pedepse discriminatorii sau disproporționate; e) acuzării sau pedepsirii ca urmare a refuzului de îndeplinire a serviciului militar în caz de conflict, atunci cînd îndeplinirea serviciului militar ar presupune săvârșirea de infracțiuni sau de acte care cad sub incidența clauzelor de excludere prevăzute la art.17; f) abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva unor persoane din motive de gen sau abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva minorilor. (3) Prin vătămări grave, în sensul prezentei legi, se înțelege prezența uneia din următoarele situații: a) existența unei condamnări la pedeapsă capitală sau existența pericolului execuției; b) tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului în țara sa de origine; c) amenințarea gravă și individuală la viața sau la integritatea corporală a unui civil din motive de violență generalizată în situații de conflict armat internațional sau intern.

În conformitate cu art. 47 din Legea nr. 270/2008, Agenți de persecuție sau vătămări grave sânt: a) statul; b) partidele sau organizațiile care au sub control statul sau o parte importantă din teritoriul statului; c) agenții neguvernamentali, în cazul în care se poate demonstra că agenții menționați la lit. a) și b), inclusiv organizațiile internaționale, nu pot sau nu doresc să acorde o protecție împotriva persecuției sau a vătămărilor grave în sensul art. 471.

Conform art. 47^1 din Legea nominalizată, (1) Protecția împotriva persecuției sau a vătămărilor grave poate fi asigurată numai de către: a) stat; b) partide sau organizații, inclusiv organizații internaționale care controlează statul sau o parte importantă din

teritoriul acestuia, cu condiția ca acestea să fie dispuse și în măsură să ofere protecție în conformitate cu alin.(2). (2) Protecția împotriva persecuției sau vătămărilor grave trebuie să fie efectivă și să nu aibă un caracter temporar. Aceasta se acordă, în general, atunci cînd agenții menționați la alin.(1) iau măsuri rezonabile pentru a împiedica persecuția sau vătămările grave, atunci cînd dispun de un sistem juridic eficient care să permită descoperirea, urmărirea penală și sancționarea acțiunilor ce constituie o persecuție sau o vătămare gravă și atunci cînd solicitantul are acces la o astfel de protecție.

Așadar, în cadrul examinării cauzei s-a stabilit că la examinarea cererii de azil și emiterea deciziei nr. 7892/24/DAA din 19 decembrie 2024, Inspectoratul General pentru Migrațiune, Direcția azil și apatridie a luat în considerație declarațiile solicitantei potrivit cărora, nu dorește să revină în țara de origine.

La caz, Colegiul judiciar reiterează că în cererea de azil, ***** a indicat că nu este de acord cu situația politică din țară și cu războiul împotriva Ucrainei.

Astfel, potrivit notei de interviu (f. d.15-18 dosar administrativ) ***** a declarat că plecarea din *****ar fi fost cauzată de faptul că părinții au lăsat-o în grija bunicii, care, sub pretextul de a pleca împreună la odihnă, a adus-o în Republica Moldova.

Potrivit pct. 51 din Manualul UNHCR privind proceduri și criterii de acordare a statutului de refugiat în baza Convenției de la Geneva din 1951 cu privire la statutul refugiaților, prevede că nu există o definiție universală acceptată a „persecuției”, iar diferitele tentative de a formula o astfel de definiție au avut un succes limitat.

Din Articolul 33 al Convenției din 1951, se poate deduce că o amenințare a vieții sau a libertății pe motiv de rasă, religie, naționalitate, opinie politică sau apartenență la un anumit grup social constituie întotdeauna persecuție. Alte violări grave ale drepturile omului din aceleași motive - vor constitui, de asemenea, persecuție.

Astfel, la evaluarea acestui element, s-au luat în considerație aserțiunile solicitantei de azil- *****, precum că dorește să locuiască pe teritoriul Republicii Moldova și nu ar vrea să revină în *****, deoarece nu mai are pe nimeni acolo.

Colegiul judiciar reține că este de asemenea necesar să se evalueze declarațiile făcute de solicitant, însă, declarațiile solicitantului nu pot fi considerate în abstract, ci trebuie analizate în contextul unor situații concrete, iar cunoașterea condițiilor din țara de origine a solicitantului este indispensabilă.

La acest segment se reține pct. 38 din Manualul UNHCR privind proceduri și criterii de acordare a statutului de refugiat în baza Convenției de la Geneva din 1951 cu privire la statutul refugiaților, care prevede că: „Elementului temere - care este o situație de spirit și o condiție subiectivă - îi este adăugat calificativul „bine întemeiat”. Rezultă că statutul de refugiat nu este determinat doar de simpla existență a unei stări de spirit a celui în cauză, ci și de situația obiectivă pe care se bazează aceasta. Termenul „temeri bine întemeiate” conține deci atât un element subiectiv cât și unul obiectiv, iar pentru determinarea existenței unei temeri bine întemeiate trebuie luate considerație ambele elemente”.

În speță s-a stabilit fără îndoială că solicitanta nu a identificat nici un motiv imperios de temere, ci a relatat un caz care ar putea fi calificat drept o dorință proprie.

Totodată, Direcția azil și apatridie a Inspectoratului General pentru Migrațiune, analizând motivele invocate în cererea de azil, ce ține de motivul părăsii țării de origine și solicitării azilului, a conchis că ***** nu a individualizat nici o temere rezonabilă, fapt ce duce la concluzia de ne impunerea examinării a elementului dat.

Or, din explicațiile prezentate de solicitantă rezultă neîndoielnic că aceasta a părăsit țara de origine nefiind supusă unor amenințări a vieții, pe motive de rasă, religie, naționalitate, opinie politică sau apartenență la un anumit grup social, mai mult ca atât aceasta a relatat că a plecat în Republica Moldova împreună cu bunica.

Concomitent, se reține că ***** a solicitat azil în Republica Moldova din considerent de a se stabili cu traiul. Respectiv, motivul enunțat este calificat ca un motiv economic.

Potrivit pct. 62 din manualului referitor la proceduri și criterii de determinare a statutului de refugiat în baza Convenției din 1951 și a Protocolul din 1967 privind statutul refugiaților, un migrant economic este o persoana care, din motive diferite de cele conținute în definiția refugiatului, își părăsește voluntar țara în vederea stabilirii sale în altă parte. El se poate deplasa din dorința de schimbare sau de aventură, din motive familiale sau din alte motive de natură personală. Dacă acesta se deplasează exclusiv din considerente economice, este un migrant economic și nu un refugiat.

Conform legislației internaționale și a reglementărilor din Republica Moldova, pentru a putea solicita azil, o persoană trebuie să prezinte dovezi că se află într-un risc real și specific de persecuție sau alte pericole grave, care nu pot fi evitate prin protecția țării de origine. Solicitanta nu a demonstrat că se află într-o astfel de situație, iar motivul invocat, respectiv lipsa unui sprijin familial în *****, nu constituie un motiv valid pentru acordarea azilului.

Totodată, solicitanta a specificat că în martie 2024 și-a perfectat pașaportul național la Misiunea Diplomatică din Republica Moldova. În acest sens, potrivit pct. 106 din Manualul UNHCR privind proceduri și criterii de acordare a statutului de refugiat în baza Convenției de la Geneva din 1951 cu privire la statutul refugiaților, prevede că: Ori de câte ori este posibil, protecția națională are prioritate față de protecția internațională.

Astfel, se reține că în general o persoană nu și-ar abandona casa și țara decât constrânsă de motive imperioase, exceptând situațiile în care ea o face în căutarea aventurii sau pur și simplu ca să vadă lumea. Pot exista multe motive de constrângere care sunt imperioase și care pot fi înțelese, dar numai un motiv a fost desemnat drept criteriu al calității de refugiat. Expresia „în urma unei temeri bine întemeiate de a fi persecutată” - pentru motivele menționate în definiție, prin indicarea unor motive specifice - face în mod automat ca toate celelalte motive de a se refugia să devină irelevante pentru definiție. Aceasta exclude deci persoanele care sunt victime ale foametei sau ale dezastrelor naturale, cu excepția cazului când ele au totodată temeri bine întemeiate de a fi persecutate pentru unul din motivele prevăzute. Oricum, astfel de alte motive nu pot fi în totalitate irelevante în procesul de determinare a statutului de refugiat, din moment ce toate consecințele trebuie luate în considerație pentru o înțelegere corectă a cazului solicitantei.

La acest segment, Colegiul judiciar remarcă că solicitanta de azil nu a individualizat nici o acțiune care ar fi îndreptată asupra sa, ce ar prezenta un pericol pentru viața personală. Aici se reține prevederile pct. 22 din Manualul UNHCR privind proceduri și criterii de determinare a statutului de refugiat în baza Convenției de la 1951 cu privire la statutul refugiaților, care statuează că „statutul de refugiat se aplică și oricărei persoane care datorită agresiunii externe, ocupației, dominație: străine fie într-o parte a teritoriului fie în întreaga țară de origine sau a cărei cetățenie o are" la baza definiției date, rezultă că solicitanta de azil nu a identificat nici un motiv de agresiune, dominație străină sau existența unor evenimente care au tulburat ordinea publică în țara de origine. Nu are nici un motiv de temere, mai mult ca atât, s-a bazat și a relatat informații destul de ambigue.

Astfel, în urma examinării notei de interviu, Direcția azil și apatridie a Inspectoratului General pentru Migrațiune just a constatat faptul că ***** nu face parte dintr-un partid politic, nu a suferit vreo condamnare în țara de origine, nu a fost arestată și nici reținută în sala de judecată.

Conform art. 46 alin. (1) și (2) din legea privind azilul în Republica Moldova, la aprecierea motivelor de persecuţie, autorităţile competente trebuie să ţină cont de următorii factori:

a) conceptul de rasă, care include considerente de culoare, descendenţă sau de apartenenţă la un anumit grup etnic;

b) conceptul de religie, care include orientarea spre credinţe teiste, nonateiste şi ateiste, participarea sau neparticiparea la ritualuri formale în public sau în mod privat, fie singur, fie împreună cu alţii, alte acte religioase sau exprimări ale credinţelor, sau forme de conduită personală ori comună bazate sau impuse de o anumită religie;

c) conceptul de naţionalitate nu se va limita la noţiunea de cetăţenie sau la apatridie, dar va include apartenenţa la un grup determinat prin identitatea sa culturală, etnică sau lingvistică, prin originile geografice sau politice comune ori prin relaţia pe care o are cu populaţia unui alt stat;

d) conceptul de grup social, în cazul în care:

- membrii numitului grup au caracteristici înnăscute sau un trecut comun, care nu poate fi schimbat, sau trăsături ori credinţe atît de importante pentru identitate şi conştiinţă încît persoana nu poate fi forţată să renunţe la ele;

- grupul are o identitate distinctă în ţara respectivă deoarece este perceput ca fiind diferit de restul societăţii;

- în funcţie de circumstanţele din ţara de origine, un anumit grup social poate include un grup bazat pe trăsături comune orientării sexuale. Orientarea sexuală nu poate fi considerată o trăsătură a grupului social, în sensul prezentului articol, atunci cînd acţiunile specifice orientării sexuale sînt fapte penale potrivit legislaţiei Republicii Moldova. Aspectele referitoare la sexe pot fi incluse în noţiunea de orientare sexuală, cu condiţia să nu fie unicul motiv al aplicării acestui articol;

e) conceptul de opinie politică, care include deţinerea unei opinii cu privire la o anumită problemă, legată de eventuali agenţi de persecuţie menţionaţi la art.47 şi de politicele şi metodele acestora, indiferent dacă acea opinie a fost sau nu manifestată de solicitant.

Conform noţiunii de refugiat, trebuie să existe o legătură între motivele menţionate în prezentul articol şi actele de persecuţie stabilite la art. 45 alin. (1) şi (2).

La fel, se reține că potrivit pct. 65 din Manualul referitor la proceduri și criterii de determinare a statutului de refugiat în baza Convenției din 1951 și a Protocolului din 1967 privind statutul refugiaților, agenți ai persecuției, în mod normal, persecuția este legată de acțiunile autorităților unei țări. Ea poate emana, de asemenea, de la părți ale populației ce nu respectă standardele stabilite de legile țării respective. Unul din cazuri poate fi intoleranța religioasă, ce duce la persecuție, într-o țară altfel laică, unde unele fracțiuni ale populației nu respectă credințele religioase ale celorlalți. Acolo unde actele grave de discriminare sau altele infracționale sunt comise de populația locală, acestea pot fi considerate ca persecuție dacă sunt tolerate cu bună știință de autorități sau dacă autoritățile refuză, sau se dovedesc incapabile să ofere o protecție adecvată.

Astfel, prin prisma normelor enunțate, Completul judiciar învederează că reclamanta/apelantă nu a probat faptul că, în privința sa au fost aplicate careva acte de persecuție, în sensul art. 17 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, care ar fi suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului; să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sunt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura prevăzută, după cum ar fi: acte de violență fizică și psihică, inclusiv a celor de violență sexuală; măsurilor legale, administrative, polițienești și/sau judiciare care sunt discriminatorii sau care sunt aplicate într-o manieră discriminatorie; acuzări sau pedepsei discriminatorii sau disproporționați; acuzări sau pedepsiri ca urmare a refuzului de îndeplinire a serviciului militar în caz de conflict, atunci când îndeplinirea serviciului militar ar presupune săvârșirea de infracțiuni sau de acte care cad sub incidența clauzelor de excludere prevăzute la art. 17 al Legii specificate supra; abuzuri și acte discriminatorii împotriva unor persoane din motive de gen sau abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva minorilor.

Astfel în urma celor relatate, s-a apreciat că solicitanta nu a stabilit într-o măsură rezonabilă că rămânerea sa în continuare în țara de origine ar deveni intolerabilă pentru sine din motivele enumerate în definiția refugiatului, sau că ar deveni intolerabilă pentru sine din aceleași motive dacă s-ar întoarce acolo.

Prin urmare, Direcția azil și apatridie a Inspectoratului General pentru Migrațiune a respins cererea de azil a *****, concluzionând că nu sunt suficiente probe pentru a considera că există o probabilitate rezonabilă ca solicitanta de azil să fie supusă acțiunilor ce ar duce la încălcarea drepturilor sale fundamentale care să constituie acte de persecuție ce ar face aplicabile prevederile art. 45 alin. (1) și alin. (2) din Legea nr. 270/2008.

Referitor la posibilitatea acordării protecției umanitare în conformitate cu art. 19 din Legea nr. 270 din 18 decembrie privind azilul în Republica Moldova, protecția umanitară se acordă străinului care nu îndeplinește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat, dar în a cărui privință există motive serioase și întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în țara sa de origine, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămările grave definite la art. 45 alin. (3) și nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu dorește să obțină protecția respectivei țări.

Astfel, solicitanta de azil nu a invocat careva argumente palpabile sau probe veridice care să demonstreze că la reîntoarcerea sa în țara de origine există un risc real de a suferi vătămările grave.

Totodată, s-a constatat indubitabil că solicitanta de azil nu a fost constrânsă să părăsească țara de origine într-un mod forțat și nu riscă de a fi supusă unor tratamente contrare prevederilor art. 3 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, or persoana care pretinde că va fi supusă unui risc, trebuie să susțină afirmațiile sale cu probe incontestabile și convingătoare.

Luînd în considerare-informația din țara de origine a solicitantei de azil, s-a apreciat că nu au fost găsite informații referitoare la existența unor schimbări în situația din țară, care ar pune în pericol viața și libertatea persoanei în cauză și de asemenea, nu au fost găsite rapoarte ce ar înregistra unele încălcări grave ale drepturilor omului.

Astfel, în circumstanțele expuse de solicitanta de azil, Direcția azil și apatridie a Inspectoratului General pentru Migrațiune corect și legal a conchis că ***** nu întrunește condițiile necesare pentru acordarea protecției umanitare conform art. 19 din Legea nr. 270/2008.

În lumina celor menționate, Completul judiciar este de acord cu poziția instanței de fond că dezideratele reliefate supra au fost respectate, iar argumentele invocate în suportul acțiunii nu sunt susceptibile să determine anularea deciziei nr. 7892/24/DAA din 19 decembrie 2024 privind respingerea cererii de azil. Or, de către autoritatea pârâtă a fost respectată procedura de emitere a actului administrativ și ultimul este emis în corespundere cu normele legii materiale aplicabile speței, instanța nu a constatat admiterea a careva abateri la emiterea actului administrativ individual defavorabil emis în privința reclamantului, legalitatea acestuia nefiind pusă la îndoială de către instanța de judecată, or, contrariul nu a fost demonstrat în cadrul procesului de judecată organizat cu respectarea principiilor contradictorialității și al egalității de tratament, ceea ce denotă că temei de admitere a acțiunii reclamantului nu există.

Completul specializat va respinge ca neîntemeiate argumentele invocate în apel, precum că hotărârea primei instanțe nu este motivată. Or, analizând conținutul hotărârii contestate, Completul judiciar reține că hotărârea primei instanțe este una legală, motivată și bine argumentată, făcând referire la normele de drept material și procedural, dând o apreciere probelor prezentate de către părți, determinând circumstanțele care au importanță pentru soluționarea cauzei, apreciind corect caracterul raportului juridic dintre părți, aplicând legea aplicabilă soluționării cauzei și admisibilitatea acțiunii, având o motivație și o analiză clară.

Alte argumente invocate de apelant în susținerea poziției sale, nu pot fi reținute de instanța de apel, deoarece se combat cu cele invocate mai sus și se referă la circumstanțele care au fost constatate și elucidate pe deplin de prima instanță, având la bază cumulul de probe, care au fost administrate și apreciate cu respectarea normelor de drept procedural și susținute de normele de drept material.

Corespunzător, reieșind din dispozițiile legale enunțate supra, raportat la circumstanțele cauzei, Completul specializat relevă că că temerea solicitantului de azil de a se întoarce în țara de origine, din motivul situaţiei politice din ţară şi a războiului

împotriva Ucrainei, nu pot fi încadrate în temeiurile care în mod legal ar servi motiv de acordare a azilului reclamantei ***** pe teritoriul Republicii Moldova.

Tot în acest context, e de menționat că, în defavoarea solicitantului de azil a fost luat în considerare faptul că acesta nu a stabilit într-o măsură rezonabilă că rămânerea sa în continuare în ţara sa de origine ar deveni intolerabilă pentru sine din motivele enumerate în definiţia refugiatului, sau că ar deveni intolerabilă din aceleaşi motive dacă s-ar întoarce acolo, dat fiind că nu rezultă existenţa unei temeri întemeiate.

În lumina celor expuse, în vederea admiterii cererii de azil este necesară efectuarea unei aprecieri individuale, în care solicitantul să demonstreze că există justificarea temerilor sale de persecuție, la fel, trebuie stabilită o legătură cauzală între actele de persecuție la care se presupune că a fost supus solicitantul de azil și decizia sa de a fugi din țară, iar în cazul în care nu se poate stabili această legătură este dificil de apreciat că acesta are nevoie de protecția unui alt stat, fapta respectivă nefiind stabilită în prezenta cauză, contrar aserțiunilor reclamantului invocate în cererea de apel.

Astfel, instanța de apel a constatat fără echivoc că este corectă concluzia primei instanțe cu privire la legalitatea actului administrativ contestat- decizia Inspectoratului General pentru Migrație nr. 7892/24/DAA din 19 decembrie 2024, iar temeiuri de anulare al acesteia nu se atestă.

Referitor la argumentul invocat în apel precum că doreşte să locuiască în Republica Moldova, fiindcă aici sunt rudele din partea tatălui, iar în ţara de origine nu are pe nimeni şi nu are unde se întoarce, nu constituie temei de admitere a cererii de azil.

Prin urmare, temeiul pentru acordarea azilului este legat exclusiv de riscul de persecuție. Motive de natură umanitară, familială sau economică (cum este dorința de a locui lângă rude sau lipsa locuinței în țara de origine) nu intră în sfera de aplicare a protecției internaționale.

La caz, Completul judiciar punctează că legislația națională oferă un mecanism distinct- dobândirea cetățeniei prin afiliere (filiație) -pentru persoanele care au legături de rudenie cu cetățeni moldoveni sau cu persoane născute pe teritoriul Republicii Moldova.

Totuşi, aceste circumstanţe pot fi relevante în contextul altui regim juridic – dobândirii cetățeniei Republicii Moldova prin afiliere.

În continuare, instanța de apel notează că, contrar normelor de drept care reglementează sarcina probațiunii în contencios administrativ conform art. 93 alin. (1) Cod administrativ, apelantul nu a adus careva probe în susținerea pretențiilor în instanța de apel, prin urmare, Completul judiciar concluzionează că instanța de fond just a aplicat normele legale relevante la circumstanțele speței, a dat apreciere completă obiectivă şi sub toate aspectele probelor, iar hotărîrea dată este legală şi întemeiată, adoptată cu respectarea drepturilor şi intereselor legitime ale participanţilor la proces.

Completul judiciar învederează că, apelanta exercitându-și calea de atac, în limite legale nu a prezentat în instanța de apel probe, pe care nu a avut posibilitatea să le prezinte instanței de fond și care ar fi de natură să răstoarne concluziile expuse în hotărârea contestată, iar esența alegațiilor din apel sunt similare celor expuse în fața primei instanțe, care au fost dezbătute și corect respinse.

Astfel, din considerentele menționate şi având în vedere că hotărârea primei instanţe este legală şi întemeiată, iar argumentele invocate de către reprezentantul apelantei sunt nefondate şi combătute integral prin constatările expuse supra, Colegiul civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru ajunge la concluzia de a respinge apelul declarat de avocatul Lilia Trohin acționînd în interesele ***** şi a menţine hotărârea primei instanţe.

În conformitate cu prevederile art. 240 alin. (1) lit. a), alin. (3) din Codul administrativ și art. 389-390 din Codul de procedură civilă, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru,

D E C I D E :

Se respinge apelul declarat de către avocatul Lilia Trohin acționînd în interesele *****.

Se menține hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani din 13 mai 2025.

Decizia este executorie de la emitere, însă cu drept de recurs la Curtea Supremă de Justiție. Recursul se depune la Curtea Supremă de Justiţie în termen de două luni.

Preşedintele completului, judecătorul Sîrbu Victoria

Judecătorii Cașcaval Andrei

Bagrin Lucia